

Sygnatura akt: I C 419/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2019 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą we W.**

przeciwko **T. O.**

- o zapłatę

1) zasądza od pozwanej T. O. na rzecz powoda (...) z siedzibą we W. kwotę **17.099,67 zł** (siedemnaście tysięcy dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz:

- z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 15.255,26 zł (piętnaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia sześć groszy) za okres od dnia 10 maja 2018 roku do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 1.822,81 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote osiemdziesiąt jeden groszy) za okres od dnia 11 maja 2018 roku do dnia zapłaty,

2) zasądza od pozwanej T. O. na rzecz powoda (...) z siedzibą we W. kwotę **318,97 zł** (trzysta osiemnaście złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 09 stycznia 2019 r.

Sygn. akt I C 419/18 upr

UZASADNIENIE

W dniu 11 maja 2018 roku powód (...) Bank S.A. we W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko T. O. domagając się zasądzenia na swoją rzecz 17.099,67 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty

1.822,81 zł za okres od wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 15.255,26 zł za okres od 10 maja 2018 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że 10 listopada 2016 roku zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...). T. O. była zobowiązana do jej spłaty w miesięcznych ratach, lecz do dnia wniesienia pozwu należność wynikająca ze wskazanej umowy nie została w całości spłacona. W związku z rażącym naruszeniem warunków umowy (brakiem spłat), bank wypowiedział umowę i w dniu 11 grudnia 2017 roku całe zobowiązanie zostało postanowione w stan natychmiastowej wymagalności. Pomimo upływu wyznaczonego terminu spłaty, pozwana nie zwróciła całości zobowiązania. Na dochodzoną pozewem kwotę składały się: 15.255,26 zł kapitału wraz z dalszymi odsetkami od 10 maja 2018 roku, 1.822,81 zł odsetek umownych i karnych wyliczonych na dzień 9 maja 2018 roku wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie, 21,60 zł opłaty za pakiet usług bankowych w wysokości 2,70 zł miesięcznie za okres obowiązywania umowy (k.3-4v).

Postanowieniem z 08 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k.5v).

Uzupełniając braki formalne pozwu powód podtrzymał w całości swoje żądanie (k.10, 12-14).

W dniu 30 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie powoda zawarte w pozwie (k.32).

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od wskazanego nakazu zapłaty pozwana wniosła o rozłożenie należności w kwocie 17.099,67 zł na raty po ok. 20-30 zł miesięcznie i nieobciążanie jej kosztami sądowymi (k.35-36v).

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, powód nie wyraził zgody na rozłożenie zadłużenia na raty (k.45-46).

Na rozprawie w dniu 09 stycznia 2019 roku pozwana nie kwestionowała kwoty dochodzonej od niej w pozwie i wniosła o rozłożenie świadczenia na raty po 20 zł miesięcznie (k.59-59v - czas zapisu: od 00:04:18).

Sprawa niniejsza została rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2016 roku T. O. zawarła z (...) z siedzibą we W. umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...). Na podstawie tej umowy powód udzielił pozwanej kredytu w wysokości 16.553,99 zł obejmującego: środki przeznaczone na cele konsumpcyjne - 200 zł, środki przeznaczone na spłatę zobowiązań wobec banku - 12.673,53 zł, środki przeznaczone na spłatę zobowiązań wobec innych instytucji finansowych - 1.000 zł, środki przeznaczone na sfinansowanie prowizji banku za udzielenie kredytu - 2.150,36 zł oraz środki przeznaczone na sfinansowanie składki z tytułu ubezpieczenia assistance - 520 zł oraz środki przeznaczone na sfinansowanie opłaty za wybrany sposób przekazania środków przeznaczonych na cele konsumpcyjne - 8,10 zł. Oprocentowanie kredytu było stałe, nie przekraczało odsetek maksymalnych i wynosiło 9,99 %. Odsetki z tytułu dzielonego kredytu wynosiły ogółem 4.573,47 zł. W dniu zawarcia umowy całkowita kwota do zapłaty wynosiła 21.127,46 zł. Pozwana była zobowiązana dokonywać spłaty kredytu w 60 ratach do 15 każdego miesiąca, począwszy od grudnia 2016r., wysokość 59 rat wynosiła 354,83 zł, a wysokość ostatniej raty korygującej - 354,49 zł. Niespłacenie raty kredytu w ustalonym terminie powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane były odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych. Wskazanego kredytu pozwana nie spłacała.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- ***umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...) (k.17-20);***

- ***tabela opłat i prowizji (k.22).***

T. O. ma 73 lata, posiada problemy z nadciśnieniem, miażdżycą i tarczycą, mieszka sama, uzyskuje rentę rodzinną po mężu w kwocie 1.100 zł netto miesięcznie pozwalającą na bardzo skromne utrzymanie, z której dodatkowo komornik potrąca jej 300 zł na poczet innych zadłużeń.

Dowód:

- zeznania pozwanej na rozprawie z 09.01.2019 r. (k.59-59v - czas zapisu: od 00:02:37).

Stan faktyczny niniejszej sprawy był bezsporny i został ustalony na podstawie przedłożonych do akt dokumentów prywatnych, które nie były kwestionowane przez strony. Ponadto Sąd oparł się również na zeznaniach T. O. w takim zakresie, w jakim pozwana rekonstruowała okoliczności stanowiące uzasadnienie jej wniosku o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty oraz nieobciążanie kosztami procesu powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stosunek zobowiązaniowy powstały w wyniku zawarcia umowy o kredyt konsolidacyjny należy oceniać przez pryzmat art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U.2015.128 j.t. z późn.zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Ponadto zastosowanie winny znaleźć przepisy obowiązującej w dniu zawarcia umowy ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528), w szczególności art. 3 ust. 1 stanowiący, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Bezsporne było zawarcie przez strony wskazanej umowy o kredyt konsolidacyjny na wskazanych w niej warunkach. Potwierdzały to także przedłożone przez stronę powodową dowody z dokumentów. Pozwana nie kwestionowała istnienia swojego zobowiązania finansowego wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy, ani jego wysokości. W tej sytuacji roszczenie powoda co do zasady należało uznać za uzasadnione.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe i art. 481 § 1 i 2 k.c., Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 17.099,67 zł wraz:

- z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 15.255,26 zł od 10 maja 2018r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 1.822,81 zł od 11 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

Art. 320 k.p.c. przewiduje jedną z zasad orzekania zwaną "moratorium sędziego" i określa, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten ma charakter wyjątkowy i nie może być interpretowany rozszerzająco. Stwarza on możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, niż to wynika z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądanego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc wówczas, gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla strony pozwanej niemożliwe do wykonania lub bardzo utrudnione i narażałoby ją na niepowetowane szkody. Rolą wskazanego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek. Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż w procesie cywilnym ochrony dłużnika nie należy stawiać ponad ochronę wierzyciela i niezbędne jest uwzględnienie wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego

proces (wyrok SA w Gdańsku z 31.05.2012 r., sygn. I ACa 242/12 Legalis nr 732578). Tym samym sąd, korzystając z uprawnień przewidzianego w art. 320 k.p.c., winien mieć na uwadze interesy obu stron postępowania. Jednocześnie wymaga podkreślenia, iż rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty może mieć miejsce tylko w sytuacji, gdy jego spełnienie w tej formie będzie przez stronę pozwaną obiektywnie możliwe.

Na gruncie niniejszej sprawy pomimo trudnej sytuacji materialnej pozwanej, Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Jak wynika z zeznań pozwanej jest ona osobą ubogą i utrzymuje się z niewysokich dochodów w postaci renty po zmarłym małżonku w kwocie ok. 1.100 zł, z której komornik potrąca 300 zł na poczet innych zadłużeń. Tym samym pozwana dysponuje jedynie kwotą 800 zł, z której musi ponosić comiesięczne opłaty, w tym za energię elektryczną, ogrzewanie, gaz, a także nabyć leki. Pieniądze, które jej pozostają po opłaceniu rachunków, wystarczają jedynie na bardzo skromne wyżywienie. Mając na uwadze zadeklarowaną gotowość pozwanej do dokonywania na rzecz powoda wpłat w kwotach po 20 zł miesięcznie, zasądzona kwota musiałaby zostać podzielona na co najmniej 855 rat, co daje ponad 71-letni okres spłaty. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na tak dużą ilość rat było niedopuszczalne, ponieważ nie tylko pozostawałoby w sprzeczności z uzasadnionym interesem powoda - skoro zaciągnięty kredyt miał zostać spłacony w 60 ratach, ale przede wszystkim było niemożliwe do wykonania przez pozwaną, która ma przecież 73 lata.

Sąd nie znalazł także uzasadnienia do zastosowania art. 102 k.p.c. i nieobciążenia pozwanej kosztami procesu powoda. Przepis art. 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od zasady odpowiedzialności strony przegrywającej sprawę za koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) i określa, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ustalenie, czy w sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”, zależy od oceny sądu. Okoliczności podane przez pozwaną na rozprawie wskazują, iż jest ona osobą ubogą, jednak przepis art. 102 k.p.c. nie może podlegać wykładni rozszerzającej i wyklucza uogólnienie. W szczególności brak jest podstaw do przyjęcia, że sama trudna sytuacja majątkowa osoby przegrywającej sprawę stanowić będzie podstawę do zastosowania dyrektywy zawartej w art. 102 k.p.c. Przeciwno takiemu pogładowi przemawia też treść art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.), zgodnie z którym zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Ponadto z materiału dowodowego nie wynika, aby stan zdrowia T. O. był szczególnie zły, w szczególności znacząco odbiegał od innych osób w podobnym wieku, tym bardziej, że nie zostały przedstawione żadne zaświadczenia, czy innego rodzaju dokumentacja lekarska go potwierdzająca.

Mając powyższe na względzie o kosztach procesu w pkt 2 wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Strona przegrywająca sprawę zwraca na żądanie przeciwnika koszty procesu. Zasądzona od pozwanej na rzecz powoda kwota 318,97 zł obejmuje: 300,00 zł opłaty sądowej, 17,00 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa oraz 1,97 zł kosztów notarialnego uwierzytelnienia odpisu pełnomocnictwa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

3. (...)

W., 19.02.2019

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska